

Arrest

nr. 200 507 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Mandeville 60
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 augustus 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 27 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 20 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 15 mei 2017 en op 14 juni 2017.

1.3. Op 29 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 29 juni 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

In zake: H. M. D. R.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Beiroet op 7 december 1980, de Libanese nationaliteit te hebben en sjiitisch moslim te zijn.

Vanaf uw geboorte tot uw vijftien jaar woonde u in Verda en Juvonor, ten westen van Beiroet. Vervolgens verhuisde u naar Al Dahia, Al Sefer. Vier à vijf jaar later verhuisde u naar Al Jamous waar u verbleef tot uw vertrek. Van 2006 tot einde 2008 woonde u in Dubai. U had daar een werkcontract. Van 2010 tot 2012 ging u naar Londen, waar u op basis van een studentenvisum verbleef. U behaalde uw diploma Public Relation Manager in 2011. Hierna keerde u terug naar Al Jamous. Op 18 oktober 2014 bent u getrouwd met A.(...) H.(...) A.(...) H.(...) (OV X, CG X). Haar vader, A.(...) A.(...), was streng religieus en stelde zich gewelddadig op ten aanzien van zijn familie aan wie hij zijn wil oplegde. Uw vrouw kwam bij u, uw ouders en jongste zus wonen in Al Jamous. Uw schoonvader is assistent van de militair verantwoordelijke van de Al Kham regio bij de partij Amal, K.(...) S.(...). Deze heeft op zijn beurt een goede relatie met N.(...) B.(...) (leider Amal-beweging).

Een jaar na uw aankomst in Al Dahia, u was toen zestien jaar, werd u aangesproken door een zekere B.(...) die u vroeg naar vergaderingen van Hezbollah te komen. Na een opleiding van twee jaar bent u in 1999 officieel lid geworden. Tijdens deze opleiding kreeg u lessen over religie en ideologie en volgde u wapenopleiding. In de periode 1999 tot 2013 volgde u drie militaire trainingen. Vanaf 1999 oefende u een functie uit binnen het veiligheidscomité, eenheid 313. U had daar als taken ‘spioneren en bescherming bieden’. Van 2013 tot en met maart 2015 bent u een achttal keer naar Syrië geweest. U ontving een loon bij Hezbollah, zo kreeg u 1200 dollar per maand vanaf het moment dat u getrouwd was.

De laatste vier keer dat u naar Syrië ging bent u begonnen met stiekem video's en foto's te maken. U had de intentie om te vertrekken en u wenste dit beeldmateriaal voor te leggen aan de asielinstanties of in geval van uw dood, dat uw familieleden deze zouden kunnen gebruiken. U heeft zo een dertien à veertien video's gemaakt. In de periode maart tot en met mei 2015 bent u twee keer gearresteerd geweest door mensen van de veiligheidsdiensten van Hezbollah omwille van het beeldmateriaal dat u maakte. Een eerste keer werd u gedurende vier à vijf dagen aangehouden, een tweede keer gedurende veertien à vijftien dagen. U werd beide keren bij uw thuis gearresteerd, de tweede keer werden daarenboven alle elektronische toestellen in beslag genomen. U werd beide keren vrij gelaten, bij de tweede arrestatie kon u hen ervan overtuigen u vrij te laten doordat u zei dat u zou terugkeren naar de partij.

Op 24 of 25 mei 2015 werd u in uw auto beschoten, toen u samen met uw vrouw op weg was naar haar moeder. Bij dit incident heeft u ook geschoten en stapte u uit uw wagen om nog een laatste keer te schieten. U bent hierna naar de politie geweest om aangifte te doen. U heeft drie schuldigen aangeduid: uw schoonvader, K.(...) S.(...) en uw verantwoordelijke bij Hezbollah, A.(...) A.(...). U geeft aan dat er problemen waren met uw schoonvader toen uw vrouw haar hoofddoek heeft afgelegd, dit ontdekte hij in januari 2015. Hoe hij dat te weten kwam, weten jullie niet. Hij had hierna uw echtgenote op haar gsm gebeld en ermee gedreigd haar in brand te steken, waarop zij terug haar hoofddoek droeg. Daarna heeft haar vader geen toenadering meer tot jullie gezocht.

Na het schietincident verbleef u op uw zelfde adres tot en met uw vertrek uit Libanon op 1 augustus 2015. U verliet samen met uw vrouw Libanon op legale wijze via de luchthaven van Beiroet. U ondervond geen problemen op de luchthaven. U kwam aan in Turkije en op 25 augustus kwam u aan in België. Op 27 augustus 2015 dienden u en uw vrouw een asielaanvraag in.

U geeft aan dat uw vader overleden is op 22 april 2017. Hij zou zijn doodgeschoten toen hij in zijn auto reed. U brengt zijn overlijden in verband met uw problemen aangezien dit mogelijk een manier is om u

onder druk te zetten om terug te keren naar Libanon daar u als enige zoon aanwezig dient te zijn op de rouwplechtigheden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: diploma's (Londen en België), foto's van uw huwelijk, foto's met Bill Clinton, foto's aan het front (periode 2012 en januari 2014), artikel Al Khiam over een marathon waar vrouwen niet aan mochten deelnemen, foto's waarop uw schoonvader en K.(...) S.(...) te zien zijn, bewijs dat uw vader overleden is en overlijdensakte, uw religieus huwelijkscontract en huwelijksakte en foto's van uw huwelijk, proces-verbaal politie naar aanleiding van schietincident, foto van vastgebonden zus van uw vrouw en een afsprakenblad in kader van uw consultatie psychiater op 26 april 2017.

U geeft aan niet naar Libanon te kunnen terugkeren daar u vreest gedood te zullen worden. Ook uw echtgenote stelt omwille van bovenstaande redenen niet naar Libanon terug te kunnen keren.

B. Motivering

Er dient na beide gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS 1: 15 mei 2017 en CGVS 2: 14 juni 2017) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U geeft aan dat u op zestienjarige leeftijd aangesproken werd om toe te treden tot Hezbollah (CGVS 1 p.10, CGVS 2 p.3). U heeft vervolgens een opleiding van twee jaar gevolgd binnen Hezbollah, vooraleer u in 1999 officieel lid werd. Tijdens deze tweejarige opleiding diende u twee keer per week aanwezig te zijn om lessen bij te wonen over geloof in het algemeen en islamitische regels. Ook werden er verhalen verteld over helden en martelaars en over Israël (CGVS 1 p.10, CGVS 2 p.3). Daarnaast geeft u aan dat u drie keer per jaar tijdens deze opleiding een wapentraining volgde tijdens dewelke u werd geleerd hoe u een wapen moest hanteren en hoe u moest aanvallen (CGVS 2 p.3). Uit de frequentie van de lessen blijkt dat u op een intense manier op ideologisch, religieus en militair vlak onderricht bent door Hezbollah. Na deze twee jaar durende opleiding werd u officieel lid en werd u tewerkgesteld binnen het veiligheidscomité, eenheid 313, waar uw taken bestonden uit onder andere spionage en bescherming bieden (CGVS 2 p.4). Zo verklaart u dat uw verantwoordelijke, A.(...) A.(...), naar u kwam en u zei dat u informatie diende te verzamelen aangaande personen over wie de partij twijfels had (CGVS 2 p.4). Uit het feit dat u tewerkgesteld werd binnen deze dienst van Hezbollah blijkt dat de partij een groot vertrouwen in u had. Gezien uw toch wel gevoelige functie binnen het veiligheidscomité van Hezbollah, kan er van uitgegaan worden dat u een volledige betrokkenheid en toewijding had ten opzichte van de partij. Vervolgens geeft u aan dat na 1999, het jaar dat u officieel lid geworden was, de opleidingen nooit stopten, maar dat ze verminderden in de loop van de tijd. U verklaart dat u nog drie militaire trainingen volgde tijdens dewelke u bepaalde tactieken werden aangeleerd en waar u leerde wapens afvuren, op foto's schieten, huiszoekingen verrichten enz. (CGVS 2 p. 3,4). Op basis van uw verklaringen over de opleiding die u volgde en de functie die u jarenlang bekleedde, doet u uitschijnen dat u loyaal was aan en een groot engagement had ten overstaan van de partij, maar de partij ook van haar kant een groot vertrouwen in u had.

Met dit beeld in het achterhoofd, plaatst het CGVS evenwel ernstige vraagtekens bij verschillende van uw verklaringen. Zo vindt het CGVS het weinig logisch dat u twee periodes van twee jaar naar het buitenland ging om te werken en te studeren. Zo geeft u aan dat u van 2006 tot 2008 naar Dubai ging met een werkvisum, en dat u van 2010 tot 2012 naar Londen ging met een studentenvisum waar u in 2011 uw diploma behaalde (CGVS 1 p. 3,5, CGVS 2 p.4). Het CGVS vindt het opmerkelijk, gezien uw betrokkenheid bij Hezbollah, dat u de beslissing nam om naar het buitenland te gaan om te werken en te studeren. U gevraagd wat de reactie van uw verantwoordelijken was, zegt u "Het was niet erg, ze vonden dat een opportuniteit" en "Het was heel normaal want we hadden geen problemen toen in het land." (CGVS 2 p. 4). Het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat u zich zomaar kon onttrekken aan de verantwoordelijkheden die u had gezien uw functie binnen het veiligheidscomité en dat u zich zomaar mentaal kon loskoppelen van de partijideologie die u gedurende vele jaren werd bijgebracht. Het is weinig logisch dat iemand die al jaren blootgesteld is aan een partijideologie en al verscheidende jaren een functie uitoefent waar de toewijding aan de partij uit blijkt én ook vereist is, twee keer voor een periode van twee jaar naar het buitenland gaat met het loutere oog op werk en studie. Na uw studieperiode in Londen bent u opnieuw actief betrokken bij de partij. Dit blijkt uit uw verklaringen daar u aangeeft dat u in 2013 werd opgeroepen om naar Syrië te gaan. U stelt dat u in de periode 2013 tot maart 2015 een achttal keer naar Syrië bent gegaan om te vechten (CGVS 2 p. 5). U geeft aan dat u de

laatste vier keer acties ondernam om de partij te verlaten (CGVS 2 p. 6). U meermaals gevraagd om welke reden u plots beseft dat u niet meer naar Syrië wenste te gaan, zegt u dat u de dood vreesde, u oneerlijk mensen aan het doden was en u stabiliteit wou in uw leven (CGVS 2 p. 5, 6). U zegt bovendien "toen besepte ik dat het een spel was." (CGVS 2 p. 6), waarmee u bedoelt dat de realiteit anders was daar u tegen IS moest strijden en u niet Libanon aan het verdedigen was (CGVS 2 p. 6). Deze bewering is op zijn zachtst uitgedrukt merkwaardig. Het overtuigt niet dat u na al die jaren plots beseft dat het menens is. Gezien uw beweerde jarenlange betrokkenheid bij Hezbollah, zowel door de intensieve opleiding als door uw functie, zijn uw verklaringen bezwaarlijk overtuigend te noemen. Het CGVS vindt het allerm minst geloofwaardig dat u pas na al die jaren tot het besef komt wat de intenties van de partij zijn en dat u zich hiervan wenst te distantieëren.

Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen blijkt ook uit het volgende. Zo geeft u aan dat dit besef er u toe aanzette beeldmateriaal te maken zodat u geheim materiaal in handen had. U maakte een dertien à veertien stiekeme video's van lijken, hoe kinderen getraind werden en ook van andere geheimen over Hezbollah die niemand kent (CGVS 1 p.9). U gevraagd wat u van plan was met de video's zegt u "Die voor te leggen aan de asielinstanties, of in geval van (mijn) dood, dan zouden mijn familieleden die gebruiken. Of doorsturen naar de media." (CGVS 2 p. 6). Naar aanleiding van deze video's bent u tweemaal gearresteerd tussen maart en mei 2015 (CGVS 2 p.7). Tijdens de eerste arrestatie kwamen mensen die betrokken zijn bij de veiligheid van de partij bij u thuis langs en werd u gedurende vier à vijf dagen vastgehouden en onderworpen aan een gewone ondervraging waarin de video's aan bod kwamen (CGVS 2 p.7). U werd vervolgens vrijgelaten en keerde terug naar uw huis waar uw ouders en vrouw verbleven (CGVS p 2 p.7,8). Twee weken nadien werd u opnieuw benaderd bij uw thuis (CGVS 2 p. 7,8). Er werd een huiszoeking verricht en u zegt "ze hebben alles kapot gemaakt. Ze namen alle toestellen, onder andere Ipad, memorycard, USB stick en alle camera's en gsm's mee." (CGVS 2 p.7). U geeft aan dat u geblinddoekt werd meegenomen en dat u veertien à vijftien dagen minstens drie uur per dag gefolterd werd en ondervraagd werd over de video's die u had gemaakt (CGVS 2 p.7). U beweert dat er een einde hieraan kwam doordat u uw partij ervan overtuigde dat u 'opnieuw zou terugkeren' (CGVS 2 p.7). Het CGVS vindt het niet aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat Hezbollah u tot tweemaal toe zonder meer naar huis laat gaan, terwijl u beweert bezwarende informatie over Hezbollah te hebben gemaakt en deze door u geschilderde gang van zaken kan dan ook niet overtuigen. Het overtuigt niet dat zij dusdanig goedgelovig waren daar uw gedrag toch wees op een complete vertrouwensbreuk. Ook het feit dat u na het maken van het beeldmateriaal, en sterker nog, na beide arrestaties, thuis verbleef ondermijnt mede de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. Aangezien u wist dat het maken en het bezitten van het beeldmateriaal risico's met zich meebracht en u niet van plan was zich terug aan te sluiten bij Hezbollah, diende u er zich toch van te vergewissen dat u, noch het door u verzamelde beeldmateriaal, gevonden zou worden. Bovendien geeft u aan dat u het beeldmateriaal als bewijs wilde laten zien aan de asielinstanties, wat dus een duidelijke indicatie was dat u reeds in maart 2015 de plannen had om te vluchten uit Libanon. U gevraagd om welke reden u dan niet na uw laatste terugkeer uit Syrië vlucht, zegt u "Ik was bezig met spullen te verkopen, ik wou geld sparen want zo'n reis kost wel veel geld." (CGVS 2 p. 7). Ook deze verklaringen ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van het bestaan van deze filmpjes. U was er zich dermate van bewust wat het beeldmateriaal teweeg kon brengen en u had daadwerkelijk de intentie om te vluchten; in dit opzicht betwist het CGVS uw verklaringen dat u zich louter liet tegenhouden door financiële redenen. Bovendien geeft u aan dat u een loon kreeg door uw functie bij Hezbollah en dat u sinds uw huwelijk 1200 dollar per maand ontving (CGVS 2 p.8). Deze verklaring spreekt uw eerdere verklaring tegen dat u zich liet tegenhouden door financiële redenen en dit ondermijnt mede de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien, aangezien u aangaf dat u deze video's als bewijs wilde laten zien aan de asielinstanties, werd u gevraagd deze video's voor te leggen. U zegt dat u deze niet kan tonen, aangezien ze bij de tweede arrestatie in beslag genomen werden. Het CGVS vindt het op zijn zachtst uitgedrukt toevallig dat u deze video's niet kan laten zien en ook deze vaststelling doet ernstige twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van het bestaan van deze video's. Er zou van u verwacht kunnen worden dat u voorzichtig was met het door u beweerde gevoelige beeldmateriaal dat u had gemaakt. Verder vindt het CGVS het heel eigenaardig, dat een inbeslagname van deze video's zomaar kon gebeuren, hoewel u reeds voor een eerste keer hierover ondervraagd werd en u deze stukken niet op een veilige plaats zou hebben gestockeerd.

Vervolgens haalt u ook een schietincident aan waarbij uw wagen in mei 2015, toen u samen met uw vrouw onderweg was naar haar moeder, beschoten werd. Ook bij deze verklaringen plaatst het CGVS enkele vraagtekens. U verklaart dat u reeds uw wapen nam, alvorens het raam van de geblindeerde wagen open ging. U gevraagd te verduidelijken om welke reden u uw wapen nam alvorens te weten dat u beschoten werd, zegt u "Dus ik had dat verwacht, ik was een lid in die partij, ik zag het aankomen."

(CGVS 2 p.8). Het CGVS vindt deze verklaring weinig aannemelijk daar u blijk geeft dat u op voorhand wist wat er ging gebeuren. Bovendien zegt u dat u uitstapte en dat u hierbij nog één keer geschoten hebt (CGVS 2 p. 8). U gevraagd om welke reden u uit uw wagen stapte, zegt u "Ongerust, ik stapte uit en ik schoot nog één keer zodat hij niet meer zou terugkeren." (CGVS 2 p. 8). Deze verklaring verwondert het CGVS daar u zich, door uit te stappen, nog meer blootstelde aan het gevaar (CGVS 2 p.8). U gevraagd wie u beschoten heeft, zegt u "Ik ken hem, A.(...) S.(...)." (CGVS 2 p.8). Daarentegen geeft u later aan dat u aangifte deed en dat u daar drie mensen beschuldigde, maar de persoon over wie u spreekt geeft u niet aan. Het hoeft geen betoog dat deze door u geschilderde gang van zaken niet kan overtuigen, temeer u dit incident dat ook nog eens leert aan het feit dat u die video's had gemaakt en uw de partij wou verlaten, verklaringen waarvan gezien bovenstaande observaties blijkt dat die niet geloofwaardig zijn.

U brengt uw schoonvader eveneens aan, als mogelijke persoon die achter dit schietincident kan zitten en dit omdat u de partij wou verlaten én omdat uw echtgenote haar hoofddoek had afgelegd (CGVS 2 p. 8). Wat betreft de door u beweerde problematiek met Hezbollah dient opgemerkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht en het dus bijgevolg niet geloofwaardig is dat u omwille hiervan met uw schoonvader problemen zou krijgen. Gezien deze vaststelling dient ook de door u en uw echtgenote geschetste problematiek met uw schoonvader/haar vader omwille van de hoofddoek van uw echtgenote kritisch te worden bekeken. Zo stelt uw vrouw, die hierover bevraagd werd, dat in januari 2015 haar vader te weten kwam, ze weet niet hoe, dat zij haar hoofddoek niet meer droeg (CGVS 2 vrouw p. 5). Hierna werd ze door haar vader opgebeld op haar gsm. Hij was kwaad en hij dreigde ermee haar in brand te steken (CGVS 2 vrouw p. 5). Uw vrouw geeft aan dat de relatie met haar vader sowieso niet goed was, daar hij streng religieus was, thuis iedereen zijn wil oplegde en gewelddadig was (CGVS 1 vrouw p.3, 4, CGVS 2 vrouw p.5). Ze is er echter niet in geslaagd haar actuele vrees te concretiseren, hoewel haar hiertoe meermaals de kans geboden is. Zo schetst ze, en zoals reeds aangestipt, het autoritair karakter van haar vader in haar jeugd, alsook ten opzichte van haar moeder en zus (CGVS 1 vrouw p.3, 4, CGVS 2 vrouw p.5,6). Haar gevraagd hoe haar relatie met haar vader was toen ze gehuwd was zegt ze: "Ik vond het beter om hem minder te zien, ik woonde niet meer thuis, ik probeerde hem te vermijden." Ook u geeft aan dat de relatie met uw schoonvader tot een einde was gekomen (CGVS 2 p. 8). Hieruit blijkt dat jullie geen direct contact meer met hem hadden en uw echtgenote toch heel wat meer onafhankelijk was, getuige hiervan ook haar bewering dat ze haar kappersopleiding, waar haar vader tegen gekant was, kon afmaken (CGVS 2 vrouw p. 5). Verder verklaart uw echtgenote dat haar vader na de bedreiging in januari 2015 geen toenadering meer gezocht heeft tot haar zelf en u "We spraken niet meer met elkaar." (CGVS 2 vrouw p.6). Het feit dat er één enkele bedreiging, nota bene per GSM, plaatsvond is dan ook niet ernstig genoeg om te spreken van een vrees in de zin van de Conventie, temeer, en zoals reeds aangestipt, uw schoonvader geen toenadering meer zocht tot jullie. Immers, er kan toch van worden uitgegaan dat, moest hij jullie omwille hiervan daadwerkelijk willen viseren en schade willen toebrengen, dit voor hem, gezien hij wist waar jullie woonden en hij over de nodige connecties beschikte, geen probleem kan zijn geweest.

Verder geeft u aan dat er zich geen andere feiten hebben voorgedaan (CGVS 2 p.8), u verklaart bovendien dat u na het incident op hetzelfde adres verbleef waar u gewoonlijk verbleef (CGVS 2 p.9). Het feit dat u en uw echtgenote dus na het schietincident dat plaatsvond in mei 2015 nog drie maanden verblijven op hetzelfde adres tot jullie vertrek in augustus 2015 ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vrees, zowel ten opzichte van de problemen die u schetst met de partij, als de problemen die u schetst met uw schoonvader. Indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw beweringen is het niet geloofwaardig dat ze jullie zomaar drie maanden rustig zouden laten leven thuis. Uw bewering "Ik besepte toen dat mijn naam (april 2015) op de lijst staat van de mensen die moeten sterven." (CGVS 2 p. 8) wordt dan ook, gezien bovenstaande observaties, niet geloofwaardig geacht.

Volledigheidshalve dient tevens opgemerkt te worden dat u het overlijden van uw vader op 22 april 2017 tevens in verband brengt met uw problemen (CGVS 2 p. 8). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan ook deze bewering van uwentwege totaal niet overtuigen.

Gezien bovenstaande observaties is het CGVS van mening dat u de vluchtelingenstatus geweigerd dient te worden.

De documenten die u neerlegt kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen in positieve zin. De documenten die u neerlegt ter staving van de lessen die u in België heeft gevolgd staan hier niet ter discussie. De documenten die u neerlegt ter staving van uw studieperiode in Londen worden op zich

niet betwist, al zijn zij, gezien bovenstaande observaties, weinig verenigbaar met uw functie bij Hezbollah die u beweert te hebben. Daarnaast legt u foto's neer waarop u aangeeft dat u te zien bent met Bill Clinton. U wenst hiermee aan te tonen dat u hierdoor problemen had met de partij. U meermaals de kans geboden over uw problemen (CGVS 1 p. 8,9 en CGVS 2 p. 8) te vertellen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, worden deze door u beweerde problemen naar aanleiding van dit specifieke gegeven niet aangehaald. Indien deze problemen een dermate ernstig karakter zouden hebben, zou er van u verwacht worden deze spontaan te vertellen. De ernst van deze beweerde problemen wordt mede ondermijnt door het gegeven dat u in 2013 opgeroepen werd door de partij om te gaan vechten in Syrië, wat u bijgevolg dan ook gedaan heeft. Bovendien dient nog aangestipt dat u pas in augustus 2015 het land hebt verlaten wat andermaal het ernstig karakter van de problemen die u beweert gekend te hebben op basis van deze foto's ondermijnt. Vervolgens legt u foto's neer waarmee u wilt aantonen dat u aan het front in Syrië stond. Het CGVS kan op basis van deze foto's niet afleiden waar u gepositioneerd was of wat het doel was van deze foto's. U legt tevens een artikel neer over A.(...) K.(...) waarin u aantoont dat vrouwen niet aan een marathon mochten deelnemen. Gezien dit een algemeen artikel is, kan dit niet gebruikt worden als een bewijs voor uw persoonlijke vrees of een vrees in hoofde van uw echtgenote. Verder legt u foto's neer waarmee u de relatie tussen uw schoonvader en K.(...) S.(...) wil aantonen, en op zijn beurt de relatie met N.(...) B.(...). De relatie tussen hen hoeft niet betwist te worden, maar gezien bovenstaande observaties heeft u de vrees die u koestert ten overstaan van hen niet aannemelijk kunnen maken. Verder legt u uw huwelijkscontract en huwelijksakte neer die het CGVS niet in vraag stelt. U legt ook foto's neer van uw huwelijk, waarmee u wilt aantonen dat bij de huwelijksfoto's uw vrouw geen hoofddoek meer droeg. Evenwel, gezien bovenstaande observaties, werd de vrees die u en uw echtgenote naar aanleiding van dit feit beweren te hebben, niet aannemelijk geacht. Daarnaast legt u een procesverbaal van de politie neer naar aanleiding van het schietincident. Aangezien documenten slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent verhaal, wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn, kan dit de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. U legt bovendien ook een foto neer waarop de zus van uw vrouw te zien is geketend aan handen en voeten, hiermee wenste u aan te tonen dat uw vrouw, toen ze nog onder het dak van haar vader leefde, tevens in deze positie zat. Dient echter te worden opgemerkt dat er geen duidelijkheid bestaat omtrent de opzet van deze foto en hebben jullie je vrees ten opzichte van haar vader/uw schoonvader, omwille van bovenstaande observaties, niet aannemelijk kunnen maken. Bijgevolg wordt deze foto niet in aanmerking genomen. Ook heeft u niet kunnen overtuigen in het verband van het overlijden van uw vader met uw problemen, de documenten die u neerlegt buigen deze appreciatie niet om. Het loutere feit dat uw vader zou zijn overleden hoeft op zich door ons niet te worden betwist. U legt bovendien een afsprakenblad neer met daarop een afspraak voor consultatie bij de psychiater op 26 april 2017, dit gegeven op zich doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie, dit is immers louter een 'afsprakenblad', niets meer en niets minder.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 23 mei 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats

in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm-bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van

een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

In zake: H. A. H. A.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Al Marj, Libië, op 15 mei 1989, de Libanese nationaliteit te hebben en sjiitisch moslima te zijn.

U heeft vanaf uw geboorte tot 2000 à 2001 in Libië gewoond, daarna verhuisde u naar Al Khiam in Libanon. Op 18 oktober 2014 bent u getrouwd met R.(...) H.(...) M.(...) D.(...) (OV 8.113.166, CG 15/21944). Na uw huwelijk verhuisde u naar Al Dahia wijk in Beiroet, waar u samen woonde met uw man, zijn ouders en zijn jongste zus.

U beweert niet te kunnen terugkeren naar Libanon daar u zich beroept op de problemen van uw man ten gevolge van zijn beslissing Hezbollah te verlaten en zijn hiertoe ondernomen acties. Uw man maakte beeldmateriaal dat aanleiding gaf tot twee arrestaties. De eerste arrestatie duurde vier dagen, de tweede arrestatie duurde veertien dagen, uw man werd beide keren bij uw thuis gearresteerd. De tweede keer werden alle toestellen in beslag genomen. U wachtte tijdens beide arrestaties af tot uw man weer thuis kwam. U geeft aan dat uw man u bitter weinig vertelde over zijn problemen. Midden mei 2015 was u samen met uw man onderweg naar uw moeder. Jullie auto werd beschoten. Hierna deden jullie aangifte bij de politie. Zowel A.(...) A.(...) (verantwoordelijke Hezbollah van uw man), K.(...) S.(...) (verantwoordelijke Amal) en uw vader werden door jullie aangeduid als mogelijke schuldigen. U geeft aan dat u problemen kende met uw vader. Hij was strikt religieus en een zeer autoritair persoon die zijn wil oplegde aan zijn gezin en ook het geweld niet schuwde. Uw vader is een belangrijk lid van de Amalbeweging. Hij staat onder de verantwoordelijke in het zuiden, K.(...) S.(...). Sinds uw huwelijk probeerde u uw vader te vermijden. Omwille van het feit dat u uw hoofddoek had afgedaan, uw vader kwam dit in januari 2015 te weten, hoe dat weet u niet, belde uw vader u kwaad op en zei hij dat hij u in brand ging steken. Hierna droeg u weer uw hoofddoek en spraken jullie niet meer met elkaar.

Na het schietincident in mei 2015 verbleef u samen met uw man op hetzelfde adres tot en met uw vertrek uit Libanon op 1 augustus 2015. U verliet samen met uw man Libanon op legale wijze via de luchthaven van Beiroet. U ondervond geen problemen op de luchthaven. Op 27 augustus 2015 vroeg u samen met uw man asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag verwijst u naar de documenten die door uw man werden neergelegd.

U geeft aan niet naar Libanon te kunnen terugkeren daar u vreest gedood te zullen worden.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde (CGVS 1: 15 mei 2017 en CGVS 2: 14 juni 2017), blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, R.(...) H.(...) M.(...) D.(...) (CGVS 1 vrouw, CGVS 2 vrouw).

In zijn hoofde werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen, aangezien hij er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk

te maken. Tevens werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet uitgegaan worden van het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie en wordt u eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

Er dient na beide gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS 1: 15 mei 2017 en CGVS 2: 14 juni 2017) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U geeft aan dat u op zestienjarige leeftijd aangesproken werd om toe te treden tot Hezbollah (CGVS 1 p.10, CGVS 2 p.3). U heeft vervolgens een opleiding van twee jaar gevolgd binnen Hezbollah, vooraleer u in 1999 officieel lid werd. Tijdens deze tweejarige opleiding diende u twee keer per week aanwezig te zijn om lessen bij te wonen over geloof in het algemeen en islamitische regels. Ook werden er verhalen verteld over helden en martelaars en over Israël (CGVS 1 p.10, CGVS 2 p.3). Daarnaast geeft u aan dat u drie keer per jaar tijdens deze opleiding een wapentraining volgde tijdens dewelke u werd geleerd hoe u een wapen moest hanteren en hoe u moest aanvallen (CGVS 2 p.3). Uit de frequentie van de lessen blijkt dat u op een intense manier op ideologisch, religieus en militair vlak onderricht bent door Hezbollah. Na deze twee jaar durende opleiding werd u officieel lid en werd u tewerkgesteld binnen het veiligheidscomité, eenheid 313, waar uw taken bestonden uit onder andere spionage en bescherming bieden (CGVS 2 p.4). Zo verklaart u dat uw verantwoordelijke, A.(...) A.(...), naar u kwam en u zei dat u informatie diende te verzamelen aangaande personen over wie de partij twijfels had (CGVS 2 p.4). Uit het feit dat u tewerkgesteld werd binnen deze dienst van Hezbollah blijkt dat de partij een groot vertrouwen in u had. Gezien uw toch wel gevoelige functie binnen het veiligheidscomité van Hezbollah, kan er van uitgegaan worden dat u een volledige betrokkenheid en toewijding had ten opzichte van de partij. Vervolgens geeft u aan dat na 1999, het jaar dat u officieel lid geworden was, de opleidingen nooit stopten, maar dat ze verminderden in de loop van de tijd. U verklaart dat u nog drie militaire trainingen volgde tijdens dewelke u bepaalde tactieken werden aangeleerd en waar u leerde wapens afvuren, op foto's schieten, huiszoekingen verrichten enz. (CGVS 2 p. 3,4). Op basis van uw verklaringen over de opleiding die u volgde en de functie die u jarenlang bekleedde, doet u uitschijnen dat u loyaal was aan en een groot engagement had ten overstaan van de partij, maar de partij ook van haar kant een groot vertrouwen in u had.

Met dit beeld in het achterhoofd, plaatst het CGVS evenwel ernstige vraagtekens bij verschillende van uw verklaringen. Zo vindt het CGVS het weinig logisch dat u twee periodes van twee jaar naar het buitenland ging om te werken en te studeren. Zo geeft u aan dat u van 2006 tot 2008 naar Dubai ging met een werkvisum, en dat u van 2010 tot 2012 naar Londen ging met een studentenvisum waar u in 2011 uw diploma behaalde (CGVS 1 p. 3,5, CGVS 2 p.4). Het CGVS vindt het opmerkelijk, gezien uw betrokkenheid bij Hezbollah, dat u de beslissing nam om naar het buitenland te gaan om te werken en te studeren. U gevraagd wat de reactie van uw verantwoordelijken was, zegt u "Het was niet erg, ze vonden dat een opportuniteit" en "Het was heel normaal want we hadden geen problemen toen in het land." (CGVS 2 p. 4). Het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat u zich zomaar kon onttrekken aan de verantwoordelijkheden die u had gezien uw functie binnen het veiligheidscomité en dat u zich zomaar mentaal kon loskoppelen van de partijideologie die u gedurende vele jaren werd bijgebracht. Het is weinig logisch dat iemand die al jaren blootgesteld is aan een partijideologie en al verscheidende jaren een functie uitoefent waar de toewijding aan de partij uit blijkt én ook vereist is, twee keer voor een periode van twee jaar naar het buitenland gaat met het loutere oog op werk en studie. Na uw studieperiode in Londen bent u opnieuw actief betrokken bij de partij. Dit blijkt uit uw verklaringen daar u aangeeft dat u in 2013 werd opgeroepen om naar Syrië te gaan. U stelt dat u in de periode 2013 tot maart 2015 een achttal keer naar Syrië bent gegaan om te vechten (CGVS 2 p. 5). U geeft aan dat u de laatste vier keer acties ondernam om de partij te verlaten (CGVS 2 p. 6). U meermaals gevraagd om welke reden u plots beseft dat u niet meer naar Syrië wenste te gaan, zegt u dat u de dood vreesde, u oneerlijk mensen aan het doden was en u stabiliteit wou in uw leven (CGVS 2 p. 5, 6). U zegt bovendien "toen besepte ik dat het een spel was." (CGVS 2 p. 6), waarmee u bedoelt dat de realiteit anders was daar u tegen IS moest strijden en u niet Libanon aan het verdedigen was (CGVS 2 p. 6). Deze bewering is op zijn zachtst uitgedrukt merkwaardig. Het overtuigt niet dat u na al die jaren plots beseft dat het menens is. Gezien uw beweerde jarenlange betrokkenheid bij Hezbollah, zowel door de intensieve opleiding als door uw functie, zijn uw verklaringen bezwaarlijk overtuigend te noemen. Het CGVS vindt het allerminst geloofwaardig dat u pas na al die jaren tot het besef komt wat de intenties van de partij zijn en dat u zich hiervan wenst te distantiëren.

Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen blijkt ook uit het volgende. Zo geeft u aan dat dit besef er u toe aanzette beeldmateriaal te maken zodat u geheim materiaal in handen had. U maakte een dertien à veertien stiekeme video's van lijken, hoe kinderen getraind werden en ook van andere geheimen over Hezbollah die niemand kent (CGVS 1 p.9). U gevraagd wat u van plan was met de video's zegt u "Die voor te leggen aan de asielinstanties, of in geval van (mijn) dood, dan zouden mijn familieleden die gebruiken. Of doorsturen naar de media." (CGVS 2 p. 6). Naar aanleiding van deze video's bent u tweemaal gearresteerd tussen maart en mei 2015 (CGVS 2 p.7). Tijdens de eerste arrestatie kwamen mensen die betrokken zijn bij de veiligheid van de partij bij u thuis langs en werd u gedurende vier à vijf dagen vastgehouden en onderworpen aan een gewone ondervraging waarin de video's aan bod kwamen (CGVS 2 p.7). U werd vervolgens vrijgelaten en keerde terug naar uw huis waar uw ouders en vrouw verbleven (CGVS p 2 p.7,8). Twee weken nadien werd u opnieuw benaderd bij uw thuis (CGVS 2 p. 7,8). Er werd een huiszoeking verricht en u zegt "ze hebben alles kapot gemaakt. Ze namen alle toestellen, onder andere Ipad, memorycard, USB stick en alle camera's en gsm's mee." (CGVS 2 p.7). U geeft aan dat u geblinddoekt werd meegenomen en dat u veertien à vijftien dagen minstens drie uur per dag gefolterd werd en ondervraagd werd over de video's die u had gemaakt (CGVS 2 p.7). U beweert dat er een einde hieraan kwam doordat u uw partij ervan overtuigde dat u 'opnieuw zou terugkeren' (CGVS 2 p.7). Het CGVS vindt het niet aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat Hezbollah u tot tweemaal toe zonder meer naar huis laat gaan, terwijl u beweert bezwarende informatie over Hezbollah te hebben gemaakt en deze door u geschilderde gang van zaken kan dan ook niet overtuigen. Het overtuigt niet dat zij dusdanig goedgelovig waren daar uw gedrag toch wees op een complete vertrouwensbreuk. Ook het feit dat u na het maken van het beeldmateriaal, en sterker nog, na beide arrestaties, thuis verbleef ondermijnt mede de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. Aangezien u wist dat het maken en het bezitten van het beeldmateriaal risico's met zich meebracht en u niet van plan was zich terug aan te sluiten bij Hezbollah, diende u er zich toch van te vergewissen dat u, noch het door u verzamelde beeldmateriaal, gevonden zou worden. Bovendien geeft u aan dat u het beeldmateriaal als bewijs wilde laten zien aan de asielinstanties, wat dus een duidelijke indicatie was dat u reeds in maart 2015 de plannen had om te vluchten uit Libanon. U gevraagd om welke reden u dan niet na uw laatste terugkeer uit Syrië vlucht, zegt u "Ik was bezig met spullen te verkopen, ik wou geld sparen want zo'n reis kost wel veel geld." (CGVS 2 p. 7). Ook deze verklaringen ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van het bestaan van deze filmpjes. U was er zich dermate van bewust wat het beeldmateriaal teweeg kon brengen en u had daadwerkelijk de intentie om te vluchten; in dit opzicht betwist het CGVS uw verklaringen dat u zich louter liet tegenhouden door financiële redenen. Bovendien geeft u aan dat u een loon kreeg door uw functie bij Hezbollah en dat u sinds uw huwelijk 1200 dollar per maand ontving (CGVS 2 p.8). Deze verklaring spreekt uw eerdere verklaring tegen dat u zich liet tegenhouden door financiële redenen en dit ondermijnt mede de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien, aangezien u aangaf dat u deze video's als bewijs wilde laten zien aan de asielinstanties, werd u gevraagd deze video's voor te leggen. U zegt dat u deze niet kan tonen, aangezien ze bij de tweede arrestatie in beslag genomen werden. Het CGVS vindt het op zijn zachtst uitgedrukt toevallig dat u deze video's niet kan laten zien en ook deze vaststelling doet ernstige twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van het bestaan van deze video's. Er zou van u verwacht kunnen worden dat u voorzichtig was met het door u beweerde gevoelige beeldmateriaal dat u had gemaakt. Verder vindt het CGVS het heel eigenaardig, dat een inbeslagname van deze video's zomaar kon gebeuren, hoewel u reeds voor een eerste keer hierover ondervraagd werd en u deze stukken niet op een veilige plaats zou hebben gestockeerd.

Vervolgens haalt u ook een schietincident aan waarbij uw wagen in mei 2015, toen u samen met uw vrouw onderweg was naar haar moeder, beschoten werd. Ook bij deze verklaringen plaatst het CGVS enkele vraagtekens. U verklaart dat u reeds uw wapen nam, alvorens het raam van de geblindeerde wagen open ging. U gevraagd te verduidelijken om welke reden u uw wapen nam alvorens te weten dat u beschoten werd, zegt u "Dus ik had dat verwacht, ik was een lid in die partij, ik zag het aankomen." (CGVS 2 p.8). Het CGVS vindt deze verklaring weinig aannemelijk daar u blijk geeft dat u op voorhand wist wat er ging gebeuren. Bovendien zegt u dat u uitstapte en dat u hierbij nog één keer geschoten hebt (CGVS 2 p. 8). U gevraagd om welke reden u uit uw wagen stapte, zegt u "Ongerust, ik stapte uit en ik schoot nog één keer zodat hij niet meer zou terugkeren." (CGVS 2 p. 8). Deze verklaring verwondert het CGVS daar u zich, door uit te stappen, nog meer blootstelde aan het gevaar (CGVS 2 p.8). U gevraagd wie u beschoten heeft, zegt u "Ik ken hem, A.(...) S.(...)." (CGVS 2 p.8). Daarentegen geeft u later aan dat u aangifte deed en dat u daar drie mensen beschuldigde, maar de persoon over wie u spreekt geeft u niet aan. Het hoeft geen betoog dat deze door u geschilderde gang van zaken niet kan overtuigen, temeer u dit incident dat ook nog eens leert aan het feit dat u die video's had gemaakt en uw de partij wou verlaten, verklaringen waarvan gezien bovenstaande observaties blijkt dat die niet geloofwaardig zijn.

U brengt uw schoonvader eveneens aan, als mogelijke persoon die achter dit schietincident kan zitten en dit omdat u de partij wou verlaten én omdat uw echtgenote haar hoofddoek had afgelegd (CGVS 2 p. 8). Wat betreft de door u beweerde problematiek met Hezbollah dient opgemerkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht en het dus bijgevolg niet geloofwaardig is dat u omwille hiervan met uw schoonvader problemen zou krijgen. Gezien deze vaststelling dient ook de door u en uw echtgenote geschetste problematiek met uw schoonvader/haar vader omwille van de hoofddoek van uw echtgenote kritisch te worden bekeken. Zo stelt uw vrouw, die hierover bevraagd werd, dat in januari 2015 haar vader te weten kwam, ze weet niet hoe, dat zij haar hoofddoek niet meer droeg (CGVS 2 vrouw p. 5). Hierna werd ze door haar vader opgebeld op haar gsm. Hij was kwaad en hij dreigde ermee haar in brand te steken (CGVS 2 vrouw p. 5). Uw vrouw geeft aan dat de relatie met haar vader sowieso niet goed was, daar hij streng religieus was, thuis iedereen zijn wil oplegde en gewelddadig was (CGVS 1 vrouw p.3, 4, CGVS 2 vrouw p.5). Ze is er echter niet in geslaagd haar actuele vrees te concretiseren, hoewel haar hiertoe meermaals de kans geboden is. Zo schetst ze, en zoals reeds aangestipt, het autoritair karakter van haar vader in haar jeugd, alsook ten opzichte van haar moeder en zus (CGVS 1 vrouw p.3, 4, CGVS 2 vrouw p.5,6). Haar gevraagd hoe haar relatie met haar vader was toen ze gehuwd was zegt ze: "Ik vond het beter om hem minder te zien, ik woonde niet meer thuis, ik probeerde hem te vermijden." Ook u geeft aan dat de relatie met uw schoonvader tot een einde was gekomen (CGVS 2 p. 8). Hieruit blijkt dat jullie geen direct contact meer met hem hadden en uw echtgenote toch heel wat meer onafhankelijk was, getuige hiervan ook haar bewering dat ze haar kappersopleiding, waar haar vader tegen gekant was, kon afmaken (CGVS 2 vrouw p. 5). Verder verklaart uw echtgenote dat haar vader na de bedreiging in januari 2015 geen toenadering meer gezocht heeft tot haar zelf en u "We spraken niet meer met elkaar." (CGVS 2 vrouw p.6). Het feit dat er één enkele bedreiging, nota bene per GSM, plaatsvond is dan ook niet ernstig genoeg om te spreken van een vrees in de zin van de Conventie, temeer, en zoals reeds aangestipt, uw schoonvader geen toenadering meer zocht tot jullie. Immers, er kan toch van worden uitgegaan dat, moest hij jullie omwille hiervan daadwerkelijk willen viseren en schade willen toebrengen, dit voor hem, gezien hij wist waar jullie woonden en hij over de nodige connecties beschikte, geen probleem kan zijn geweest.

Verder geeft u aan dat er zich geen andere feiten hebben voorgedaan (CGVS 2 p.8), u verklaart bovendien dat u na het incident op hetzelfde adres verbleef waar u gewoonlijk verbleef (CGVS 2 p.9). Het feit dat u en uw echtgenote dus na het schietincident dat plaatsvond in mei 2015 nog drie maanden verblijven op hetzelfde adres tot jullie vertrek in augustus 2015 ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vrees, zowel ten opzichte van de problemen die u schetst met de partij, als de problemen die u schetst met uw schoonvader. Indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw beweringen is het niet geloofwaardig dat ze jullie zomaar drie maanden rustig zouden laten leven thuis. Uw bewering "Ik besepte toen dat mijn naam (april 2015) op de lijst staat van de mensen die moeten sterven." (CGVS 2 p. 8) wordt dan ook, gezien bovenstaande observaties, niet geloofwaardig geacht.

Volledigheidshalve dient tevens opgemerkt te worden dat u het overlijden van uw vader op 22 april 2017 tevens in verband brengt met uw problemen (CGVS 2 p. 8). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan ook deze bewering van uwentwege totaal niet overtuigen.

Gezien bovenstaande observaties is het CGVS van mening dat u de vluchtelingenstatus geweigerd dient te worden.

De documenten die u neerlegt kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen in positieve zin. De documenten die u neerlegt ter staving van de lessen die u in België heeft gevolgd staan hier niet ter discussie. De documenten die u neerlegt ter staving van uw studieperiode in Londen worden op zich niet betwist, al zijn zij, gezien bovenstaande observaties, weinig verenigbaar met uw functie bij Hezbollah die u beweert te hebben. Daarnaast legt u foto's neer waarop u aangeeft dat u te zien bent met Bill Clinton. U wenst hiermee aan te tonen dat u hierdoor problemen had met de partij. U meermaals de kans geboden over uw problemen (CGVS 1 p. 8,9 en CGVS 2 p. 8) te vertellen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, worden deze door u beweerde problemen naar aanleiding van dit specifieke gegeven niet aangehaald. Indien deze problemen een dermate ernstig karakter zouden hebben, zou er van u verwacht worden deze spontaan te vertellen. De ernst van deze beweerde problemen wordt mede ondermijnt door het gegeven dat u in 2013 opgeroepen werd door de partij om te gaan vechten in Syrië, wat u bijgevolg dan ook gedaan heeft. Bovendien dient nog aangestipt dat u pas in augustus 2015 het land hebt verlaten wat andermaal het ernstig karakter van de problemen die u beweert gekend te hebben op basis van deze foto's ondermijnt. Vervolgens legt u foto's

neer waarmee u wilt aantonen dat u aan het front in Syrië stond. Het CGVS kan op basis van deze foto's niet afleiden waar u gepositioneerd was of wat het doel was van deze foto's. U legt tevens een artikel neer over A.(...) K.(...) waarin u aantoont dat vrouwen niet aan een marathon mochten deelnemen. Gezien dit een algemeen artikel is, kan dit niet gebruikt worden als een bewijs voor uw persoonlijke vrees of een vrees in hoofde van uw echtgenote. Verder legt u foto's neer waarmee u de relatie tussen uw schoonvader en K.(...) S.(...) wil aantonen, en op zijn beurt de relatie met N.(...) B.(...). De relatie tussen hen hoeft niet betwist te worden, maar gezien bovenstaande observaties heeft u de vrees die u koestert ten overstaan van hen niet aannemelijk kunnen maken. Verder legt u uw huwelijkscontract en huwelijksakte neer die het CGVS niet in vraag stelt. U legt ook foto's neer van uw huwelijk, waarmee u wilt aantonen dat bij de huwelijksfoto's uw vrouw geen hoofddoek meer droeg. Evenwel, gezien bovenstaande observaties, werd de vrees die u en uw echtgenote naar aanleiding van dit feit beweren te hebben, niet aannemelijk geacht. Daarnaast legt u een proces-verbaal van de politie neer naar aanleiding van het schietincident. Aangezien documenten slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent verhaal, wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn, kan dit de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. U legt bovendien ook een foto neer waarop de zus van uw vrouw te zien is geketend aan handen en voeten, hiermee wenste u aan te tonen dat uw vrouw, toen ze nog onder het dak van haar vader leefde, tevens in deze positie zat. Dient echter te worden opgemerkt dat er geen duidelijkheid bestaat omtrent de opzet van deze foto en hebben jullie je vrees ten opzichte van haar vader/uw schoonvader, omwille van bovenstaande observaties, niet aannemelijk kunnen maken. Bijgevolg wordt deze foto niet in aanmerking genomen. Ook heeft u niet kunnen overtuigen in het verband van het overlijden van uw vader met uw problemen, de documenten die u neerlegt buigen deze appreciatie niet om. Het loutere feit dat uw vader zou zijn overleden hoeft op zich door ons niet te worden betwist. U legt bovendien een afsprakenblad neer met daarop een afspraak voor consultatie bij de psychiater op 26 april 2017, dit gegeven op zich doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie, dit is immers louter een 'afsprakenblad', niets meer en niets minder.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 23 mei 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdiseerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdiseerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdiseerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de algemene rechtsmiddelen der zorgvuldigheid (o.m. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van hun relaas, dat de ingeroepen gebreken onbestaande, dan wel uiterst miniem zijn of zich niet voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden, dat het Commissariaat-generaal zich enkel fixeerte op enkele kleine vergissingen en geen (minstens onvoldoende) rekening houdt met de overige elementen tijdens hun interview en dat zij een helder asielaanvraag hebben verteld, waarin geen echte hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De vermeende merkwaardigheden en inconsistenties raken niet de kern van het asielaanvraag, zijn weinig betekenisvol, en vermogen niet de algehele geloofwaardigheid van het asielaanvraag aan te tasten, aldus nog verzoekers, die vervolgens een poging ondernemen om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Zij formuleren hun verweer als volgt:

“a. Nopens het verblijf van verzoeker in het buitenland

1. De bestreden beslissing stelt het volgende:

“Zo vindt het CGVS het weinig logisch dat u twee periodes van twee jaar naar het buitenland ging om te werken en te studeren. Zo geeft u aan dat u van 2006 tot 2008 naar Dubai ging met een werkvisum, en dat u van 2010 tot 2012 naar Londen ging met een studentenvisa waar u in 2011 uw diploma behaalde. Het CGVS vindt het opmerkelijk, gezien uw betrokkenheid bij Hezbollah, dat u de beslissing nam om naar het buitenland te gaan en te studeren.”

Het Commissariaat-Generaal vindt het ogenschijnlijk bevreemdend dat verzoeker een vertrouwensfunctie bekleedde bij Hezbollah, maar toch een periode in het buitenland verbleef om te studeren en te werken.

Hiermee wordt voorbijgegaan aan de eenvoudige economische realiteit van het leven van verzoeker: verzoeker had werk en inkomsten nodig.

Zoals duidelijk blijkt uit zijn gehooringsverslag was de kans om in Dubai te gaan werken een enorme economische opportuniteit, hetgeen ook werd erkend door zijn partijgenoten bij Hezbollah.

Verzoeker geeft toe dat hij zijn ideologische overwegingen tijdelijk "on hold" had gezet tijdens zijn verblijf in het buitenland, dit net omwille de kans te kunnen grijpen die hem werd geboden.

2. Het loutere feit dat verzoeker naast zijn ideologische overtuigingen ook de noodzaak heeft om inkomsten te verwerven voor zichzelf en zijn gezin is echter allesbehalve een reden om het gehele asielaanvraag van verzoeker naar de prullenmand te verwijzen.

De Commissaris-Generaal is dan ook manifest onredelijk wanneer hij blijkbaar verwacht van verzoeker dat hij de mogelijkheid om inkomsten te verwerven, brood op de plank te krijgen, zou moeten weigeren omwille van partij-ideologische redenen.

Het loutere feit dat verzoeker, overigens bijzonder tijdelijk, gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om elders te gaan werken ondanks hij een vertrouwensfunctie bij Hezbollah uitoefende, is op zich allerminst een tegenstrijdigheid.

Bovendien wenst verzoeker eveneens te onderstrepen dat hij na zijn verblijf in het buitenland telkens zijn verplichtingen bij Hezbollah terug kon opnemen, hetgeen hij ook heeft verklaard tijdens zijn gehooringsverslag.

Een dergelijke motivering is dan ook niet pertinent.

b. Nopens de plotse weigering van verzoeker opnieuw te strijden in Syrië en zijn beslissing afstand te nemen van Hezbollah

1. In de bestreden beslissing lijkt de Commissaris-Generaal te suggereren dat verzoeker plotsklaps na enkele keren in Syrië gestreden te hebben "beseft dat het menens is", en hierop besloot zich te distantiëren van de partij.

Een dergelijke voorstelling van de gang van zaken strookt niet met de verklaringen afgelegd door verzoeker, en is bovendien intellectueel oneerlijk.

Zoals duidelijk geschetst door verzoeker tijdens zijn gehooringsverslag was verzoeker reeds vanaf jonge leeftijd betrokken bij de partij, en werd hij ook op een intense manier op ideologisch, religieus en militair vlak onderricht door Hezbollah.

Verzoeker erkent dan ook dat hij in zijn jeugd vurig geloofde in het gedachtegoed van Hezbollah.

Dit alles begon echter gradueel te veranderen nadat verzoeker de eerste keer strijde in Syrië, hetgeen hij ook verschillende keren verklaard heeft tijdens zijn gehooringsverslag.

Gedurende de volgende periodes dat verzoeker deelnam aan de strijd in Syrië raakte hij meer en meer overtuigd dat hij de doelen en handelwijze van Hezbollah niet meer kon ondersteunen, waardoor hij uiteindelijk in de problemen kwam.

2. In tegenstelling tot wat de Commissaris-Generaal voorhoudt is een dergelijke gang van zaken, specifiek m.b.t. het op graduele wijze afstand nemen van ideologisch gedachtegoed na geconfronteerd te worden met de grauwe werkelijkheid in een oorlogssituatie, allerm minst een tegenstrijdigheid.

De Commissaris-Generaal vergeet namelijk blijkbaar dat het verlies van geloof in de fanatieke ideologie van Hezbollah, die bij wijze van spreken met de paplepel was ingegeven bij verzoeker, uiteraard een gradueel proces is en niet over één nacht ijs gaat.

De door verwerende partij aangevoerde tegenstrijdigheid is dan ook allerm minst doorslaggevend: de evolutie van fundamentalistisch naar eerder gematigd betreft namelijk een bijzonder inwendige ervaring waar door noch eerste verzoeker noch tweede verzoekster zonder meer een exacte datum op kan worden gekleefd.

Uit het gehoorverslag van eerste verzoeker blijkt dat ook hier eerder sprake was van een geleidelijk proces dat gespreid was over de verschillende periodes dat verzoeker in Syrië heeft gestreden.

In tegenstelling tot wat de Commissaris-Generaal voorhoudt in de bestreden beslissing heeft het dus meer dan twee jaar geduurd voor eerste verzoeker inzag dat hij niet langer geloofde in de doelen van Hezbollah en hiervan afstand wenste te nemen.

De stelling van de Commissaris-Generaal dat verzoeker "plotsklaps" van inzichten veranderde, en dat hierdoor zijn asielrelaas aan geloofwaardigheid inboet, is dan ook ronduit foutief en houdt geen enkele rekening met de emotionele realiteit in hoofde van verzoeker.

Minstens is een dergelijke motivatie niet daadkrachtig genoeg om te leiden tot een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoeker.

c. M.b.t. het feit dat verzoeker na zijn arrestatie opnieuw in vrijheid werd gesteld, ondanks zijn gemaakte video's van wreedheden begaan door Hezbollah werden ontdekt en in beslag genomen

1. Verzoeker verklaarde dat hij tweemaal werd gearresteerd door Hezbollah omwille van het beeldmateriaal dat hij maakte wanneer hij in Syrië had gestreden. Na deze arrestatie werd het gemaakte beeldmateriaal in beslag genomen.

De Commissaris-Generaal vindt het blijkbaar bevreemdend dat verzoeker opnieuw werd vrijgelaten door Hezbollah, ondanks het beeldmateriaal dat hij had verzameld tijdens de periodes dat hij in Syrië had gestreden werd ontdekt en in beslag genomen.

Het CGVS leidt uit de verklaringen van verzoeker blijkbaar af dat Hezbollah op het ogenblik van de inbeslagname van het betreffende beeldmateriaal zou moeten hebben ingezien dat verzoeker hun vertrouwen had geschaad, waardoor hij niet zomaar zou vrijgelaten worden.

2. Een dergelijke redenering is echter te kort door de bocht.

Verzoeker erkent dat hij, tegen de regels in, beeldmateriaal had gemaakt en verzameld van de door Hezbollah begane wreedheden in Syrië.

Hij wenst echter te benadrukken dat Hezbollah op het ogenblik van zijn arrestatie echter niet wist waarom hij dit beeldmateriaal in zijn bezit had. Verzoeker had voor zichzelf inderdaad al uitgemaakt dat hij niet verder wou deelnemen aan de gewapende strijd, maar had deze beslissing nog net kenbaar gemaakt aan de andere leden van de organisatie.

3. Het louter verzamelen van dit beeldmateriaal was op zich wel tegen de regels, desondanks hadden diegenen die verzoeker hadden opgepakt, op het ogenblik van zijn arrestatie althans, geen enkel inzicht in de bedoelingen van verzoeker.

Het maken van dit beeldmateriaal is namelijk moreel neutraal, en hieruit kon op zich allerm minst een voornemen worden afgeleid dat verzoeker niet meer wenste deel te nemen aan de gewapende strijd van Hezbollah.

Louter illustratief kan worden gewezen op een oorlogsfotograaf die beklijvende beelden van oorlogssituaties vastlegt: op zich maakt het maken en/of verzamelen van dergelijke beelden van de fotograaf niet noodzakelijk een deserteur.

In tegenstelling tot wat de Commissaris-Generaal voorhoudt is er dus allerm minst sprake van enige tegenstrijdigheid. Verzoeker werd door zijn belagers inderdaad op de vingers getikt, en het verzamelde beeldmateriaal werd in beslag genomen. Hierna werd hij zonder gevolg vrijgelaten, aangezien deze (nog) niet op de hoogte waren van het voornemen van verzoeker om de gewapende strijd op te geven.

4. Daarnaast hecht verwerende partij eveneens belang aan het feit dat verzoeker de betreffende video's niet meer kan voorleggen.

Verwerende partij stelt hiermee dus geheel ten onrechte dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker ernstig ondermijnd is, nu hij geen tastbaar bewijs meer kan voorleggen.

Het wordt nochtans algemeen aanvaard dat verklaringen op zich al een voldoende bewijs van hun hoedanigheid van vluchteling vormen op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Het voordeel van de twijfel kan dan ook worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, X).

Er is dan ook geen reden om aan het verhaal van verzoeker te twijfelen, zelfs bij afwezigheid van materiële bewijsstukken van de concrete gebeurtenissen. Verzoeker heeft een plausibel asielrelaas afgelegd.

d. Nopens het schietincident in mei 2015

1. Tenslotte lijkt de Commissaris-Generaal eveneens de door verzoeker geschetste gang van zaken in twijfel te trekken van het schietincident waarvan verzoeker slachtoffer werd in mei 2015.

Vooreerst vindt de Commissaris-Generaal het bevreemdend dat verzoeker op voorhand blijkbaar al wist dat hij het slachtoffer ging worden van een aanslag, aangezien hij een vuurwapen bij zich had.

Hiermee gaat het CGVS echter voorbij aan de eerdere verklaringen van verzoeker dat hij op dat ogenblik reeds was bedreigd.

2. Evenmin is uit louter het bezit van een vuurwapen af te leiden dat verzoeker al op voorhand wist dat hij een aanslag zou meemaken.

Eveneens gaat het CGVS voorbij aan de persoonlijke realiteit van verzoeker: hij is een prominent lid van een terroristische organisatie, en had persoonlijk verschillende keren deelgenomen aan de gewapende strijd in Syrië.

Op zich was het dus zeker begrijpelijk dat verzoeker met de kans dat bepaalde personen het op hem gemunt hadden rekening hield, en zich hier tot op zekere hoogte op voorbereid had.

3. Verzoeker erkent daarnaast dat hij de persoon van wie hij tot op heden vermoedt de aanslag te hebben georganiseerd, een invloedrijk lid van Hezbollah, niet te hebben aangegeven bij de politie.

Hieruit afleiden dat de aanslag nooit zou hebben plaatsgevonden is echter te kort door de bocht.

Meer nog, een dergelijke redenering gaat echter volledig voorbij aan net de kern van (dit punt van) het asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker heeft net Libanon ontvlucht omdat hij door een almachtige terroristische organisatie werd gevisieerd; dat verzoeker bij de politie geen bescherming kon zoeken tegen dit prominent lid van dezelfde terroristische organisatie maakt net de reden uit waarom verzoeker zich (terecht) bedreigd voelde in zijn thuisland.

M.a.w., moest verzoeker zonder probleem aangifte hebben kunnen doen van de aanslag op zijn leven, en moesten de lokale politiediensten op deze feiten een toereikend antwoord hebben kunnen bieden, zou verzoeker een reden minder hebben gehad om een vlucht naar België te ondernemen.

Verzoeker heeft dan ook, terecht, geen enkel vertrouwen in het plaatselijk justitieel apparaat, waarin hij overigens volledig wordt ondersteund door verschillende internationale rapporten."

Tot slot betwisten verzoekers de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Zij citeren een passage uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 2 juni 2017 en betogen dat de stukken gewag maken van een duidelijk voelbaar gewelddadige veiligheidssituatie, dat de bestreden beslissingen hieraan schromelijk voorbij gaan, dat de enkele vaststelling dat het aantal burgerdoden is afgenomen geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de situatie nog steeds bijzonder gevaarlijk is, dat bij recente aanslagen ook openbare plaatsen werden gevisieerd en dat de argumentatie van de commissaris-generaal dan ook ronduit foutief is zodat deze niet als draagkrachtig kan worden beschouwd. Zij voegen hier nog aan toe "Zelfs indien bij deze aanslagen enkel bepaalde risicogroepen zouden worden gevisieerd dan doet zulks nog steeds geen afbreuk aan de vaststelling dat er bij de aanslagen talrijke burgerslachtoffers vallen, hetgeen blijkt uit de Subject Related Briefing.

Terzake kan worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State (RvSt nr. 167.754):

"(...) dat de CG in zijn beslissing evenwel overweegt dat dit soort incidenten beperkt blijft en hieruit besluit dat er in de provincie van de verzoekende partij geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; dat gelet op de aangehaalde informatie van Cedoca en van het HC, dit enige motief op het eerste gezicht de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming niet in alle redelijkheid lijkt te kunnen schragen; dat een schending van de materiële motivering kan worden aangenomen."

Het reëel risico kan m.a.w. afgeleid worden uit het feit dat er in Libanon (regelmatig) burgerslachtoffers vielen en vallen ten gevolge van willekeurig geweld; het feit dat het aantal slachtoffers beperkt zou zijn (quod non!) kan - ook volgens de Raad van State - een weigering op zich niet schragen. Het reëel risico bestaat van zodra kan vastgesteld worden dat er -systematisch- burgerslachtoffers vallen bij aanslagen, hetgeen wel degelijk het geval is."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: foto's van de begrafenis van verzoekers vader en een aangifte van overlijden, foto's van Hezbollah en de strijd in Syrië, foto's van verzoeker met Bill Clinton, foto's van familieleden en een usb-stick.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) gezien verzoeker zijn verklaringen over de opleiding die hij volgde en de gevoelige functie binnen het veiligheidscomité van Hezbollah die hij jarenlang bekleedde – waarmee hij doet uitschijnen dat hij loyaal was aan en een groot engagement had ten overstaan van de partij én de partij ook van haar kant een groot vertrouwen in hem had – het weinig logisch is dat hij twee periodes van twee jaar naar het buitenland ging om te werken en te studeren en weinig aannemelijk is dat hij zich zomaar kon onttrekken aan de verantwoordelijkheden die hij had gezien zijn functie binnen het veiligheidscomité en dat hij zich zomaar mentaal kon loskoppelen van de partijideologie die hem gedurende vele jaren werd bijgebracht, (ii) het gezien verzoeker zijn beweerde jarenlange betrokkenheid bij Hezbollah, zowel door de intensieve opleiding als door zijn functie, allerm minst geloofwaardig is dat hij pas na al die jaren tot het besef komt wat de intenties van de partij zijn en dat hij zich hiervan wenst te distantiëren, (iii) verzoeker aangeeft dat dit besef hem ertoe aanzette beeldmateriaal te maken zodat hij geheim materiaal in handen had en dat hij naar aanleiding van deze video's twee maal gearresteerd werd doch het niet aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig is dat Hezbollah hem tot twee maal toe zonder meer naar huis laat gaan terwijl hij beweert bezwarende informatie over Hezbollah te hebben gemaakt en zijn gedrag toch wees op een complete vertrouwensbreuk, ook het feit dat hij na het maken van het beeldmateriaal, en sterker nog, na beide arrestaties thuis verbleef mede de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees ondermijnt, zijn verklaring dat hij het beeldmateriaal als bewijs wilde laten zien aan de asielinstanties een duidelijke indicatie is dat hij reeds in maart 2015 de plannen had om te vluchten uit Libanon zodat niet kan worden ingezien waarom hij dan niet na zijn laatste terugkeer uit Syrië is gevlucht en zijn verklaring in dit verband, namelijk dat hij bezig was met spullen te verkopen en dat hij geld wilde sparen voor de reis, niet kan overtuigen, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij sinds zijn huwelijk een loon van 1200 dollar per maand ontving door zijn functie bij Hezbollah, ook de vaststelling dat hij de video's, waarvan hij aangaf dat hij deze als bewijs wilde laten zien aan de asielinstanties, niet kan tonen ernstige twijfels doet ontstaan over de geloofwaardigheid van het bestaan van deze video's en het eigenaardig moet worden geacht dat een inbeslagname van deze video's zomaar kon gebeuren, hoewel hij reeds een eerste keer hierover ondervraagd werd, en hij deze stukken niet op een veilige plaats zou hebben gestockeerd, (iv) vraagtekens kunnen worden geplaatst bij verzoeker zijn verklaringen over het schietincident waarbij zijn wagen in mei 2015 beschoten werd daar zijn stelling dat hij reeds zijn wapen nam alvorens het raam van de geblindeerde wagen open ging en dus alvorens te weten dat hij beschoten werd weinig aannemelijk is daar hij hierdoor blijkt geeft dat hij op voorhand wist wat er ging gebeuren, ook zijn verklaring dat hij uitstapte en dat hij hierbij nog één keer geschoten heeft verwondert daar hij zich, door uit te stappen, nog meer blootstelde aan het gevaar en hij stelt te weten dat A.S. hem beschoten heeft doch hij later aangeeft dat hij aangifte deed en daar drie mensen beschuldigde maar hij hierbij de persoon over wie hij eerder sprak niet noemt, (v) daar geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problematiek met Hezbollah, het evenmin geloofwaardig is dat hij omwille hiervan met zijn schoonvader problemen zou krijgen en wat betreft de problematiek met verzoeksters vader omwille van haar hoofddoek dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat zij geen direct contact meer met hem hadden, dat verzoekster toch heel wat meer onafhankelijk was, getuige hiervan ook haar bewering dat ze haar kappersopleiding, waar haar vader tegen gekant was, kon afmaken, en dat verzoeksters vader na de bedreiging in januari 2015 geen toenadering meer gezocht heeft zodat één enkele bedreiging per gsm niet ernstig genoeg kan worden geacht om te spreken van een vrees in de zin van de Conventie van Genève, (vi) het feit dat zij na het schietincident dat plaatsvond in mei 2015 nog drie maanden tot hun vertrek op hetzelfde adres verbleven in sterke mate de geloofwaardigheid ondermijnt van de door hen beweerde vrees, zowel ten opzichte van de problemen die zij schetsten met de partij als de problemen die zij schetsen met verzoeksters vader, (vii) verzoeker het overlijden van zijn vader op 22 april 2017 tevens in verband brengt met zijn problemen doch gezien het geheel van bovenstaande observaties ook deze bewering totaal niet kan overtuigen, (viii) de door hen neergelegde documenten de appreciatie van hun asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van

een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 juni 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Verzoeker verklaart dat hij sinds 1999 een functie uitoefende binnen het veiligheidscomité van Hezbollah. Van 2013 tot en met maart 2015 is hij een achttal keer naar Syrië geweest. De laatste vier keer dat hij naar Syrië ging begon hij blijkens zijn verklaringen stiekem video's en foto's te maken. Hij had immers de intentie om te vertrekken en hij wenste dit beeldmateriaal voor te leggen aan de asielinstanties of in geval van zijn dood, dat zijn familieleden deze zouden kunnen gebruiken. In de periode van maart tot en met mei 2015 zou hij twee keer gearresteerd zijn geweest door de veiligheidsdiensten van Hezbollah omwille van het beeldmateriaal dat hij maakte. Een eerste keer werd hij gedurende vier à vijf dagen aangehouden, een tweede keer gedurende veertien à vijftien dagen. Bij de tweede arrestatie werden daarenboven alle elektronische toestellen in beslag genomen. Verzoeker werd beide keren vrij gelaten, bij de tweede arrestatie kon hij hen er naar eigen zeggen van overtuigen hem vrij te laten door te zeggen dat hij zou terugkeren naar de partij. Aan verzoekers verklaringen in dit verband kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Vooreerst dient een opvallende tegenstrijdigheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen te worden vastgesteld. Zo verklaarde verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij video's maakte tijdens de training, wat verboden was. Gevraagd of er iemand weet dat hij die video's heeft opgenomen, stelde verzoeker *"Ja, ik heb dit verteld aan sommige mensen, ik vermoed dat zij geklikt hebben"* (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst CGSV, vraag 3.5.). Deze uitspraak, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar is, staat volledig haaks op verzoekers verklaringen tijdens het tweede gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij liet optekenen: **"Heeft u dat aan iemand verteld dat u dat deed? Neen. Maar later wel. Leg eens uit. Na de arrestatie ging in naar huis met veel verwondingen, mijn ouders wisten. Heeft u ooit tegen iemand verteld dat u video's maakte? Neen, dat kan ik ook niet aan hen vertellen. Bij DVZ heeft u gezegd, ja ik heb dit verteld aan sommige mensen. Ik vermoed dat zij geklikt hebben. Verteld aan sommige mensen, neen. misschien heb je het over mijn ouders, ik heb het wel aan hen verteld."** (administratief dossier, stuk 7, p. 6). Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen reeds ernstig op de helling.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissingen wordt overwogen *"(...) Zo geeft u aan dat dit besef er u toe aanzette*

beeldmateriaal te maken zodat u geheim materiaal in handen had. U maakte een dertien à veertien stiekeme video's van lijken, hoe kinderen getraind werden en ook van andere geheimen over Hezbollah die niemand kent (CGVS 1 p.9). U gevraagd wat u van plan was met de video's zegt u "Die voor te leggen aan de asielinstanties, of in geval van (mijn) dood, dan zouden mijn familieleden die gebruiken. Of doorsturen naar de media." (CGVS 2 p. 6). Naar aanleiding van deze video's bent u tweemaal gearresteerd tussen maart en mei 2015 (CGVS 2 p.7). Tijdens de eerste arrestatie kwamen mensen die betrokken zijn bij de veiligheid van de partij bij u thuis langs en werd u gedurende vier à vijf dagen vastgehouden en onderworpen aan een gewone ondervraging waarin de video's aan bod kwamen (CGVS 2 p.7). U werd vervolgens vrijgelaten en keerde terug naar uw huis waar uw ouders en vrouw verbleven (CGVS p 2 p.7,8). Twee weken nadien werd u opnieuw benaderd bij uw thuis (CGVS 2 p. 7,8). Er werd een huiszoeking verricht en u zegt "ze hebben alles kapot gemaakt. Ze namen alle toestellen, onder andere Ipad, memorycard, USB stick en alle camera's en gsm's mee." (CGVS 2 p.7). U geeft aan dat u geblinddoekt werd meegenomen en dat u veertien à vijftien dagen minstens drie uur per dag gefolterd werd en ondervraagd werd over de video's die u had gemaakt (CGVS 2 p.7). U beweert dat er een einde hieraan kwam doordat u uw partij ervan overtuigde dat u 'opnieuw zou terugkeren' (CGVS 2 p.7). Het CGVS vindt het niet aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat Hezbollah u tot tweemaal toe zonder meer naar huis laat gaan, terwijl u beweert bezwarende informatie over Hezbollah te hebben gemaakt en deze door u geschilderde gang van zaken kan dan ook niet overtuigen. Het overtuigt niet dat zij dusdanig goedgelovig waren daar uw gedrag toch wees op een complete vertrouwensbreuk." Verzoekers brengen hier tegen in dat Hezbollah op het ogenblik van verzoeker zijn arrestatie niet wist waarom hij het beeldmateriaal in zijn bezit had, dat hij immers zijn beslissing dat hij niet verder wilde deelnemen aan de gewapende strijd nog niet kenbaar had gemaakt aan de andere leden van de organisatie, dat men dus op dat ogenblik geen enkel inzicht had in zijn bedoelingen en dat uit het louter maken van beeldmateriaal allerm minst een voornemen kon worden afgeleid dat hij niet meer wenste deel te nemen aan de gewapende strijd van Hezbollah. Zij kunnen in hun betoog echter niet worden gevolgd. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers duidelijk dat zijn ondervragers wel degelijk op de hoogte waren van zijn intentie om te vertrekken. Zo zouden ze hem tijdens de eerste arrestatie reeds gevraagd hebben waarom hij wilde stoppen. Tijdens zijn tweede arrestatie zou verzoeker ook met zoveel woorden hebben gezegd dat hij wilde vertrekken. Bovendien werden hem vragen gesteld als "Voor wie zijn die video's gemaakt, aan wie geven, naar waar wil je reizen?" (administratief dossier, stuk 7, p. 7), hetgeen er toch wel op wijst dat men alle vertrouwen in verzoeker kwijt was. Dat hij vervolgens zonder gevolg werd vrijgelaten, volgens verzoeker "omdat ik gas getrouwd was en ik zei ook dat ik een beetje schrik had maar zagezegd ging ik wel terugkeren" (administratief dossier, stuk 7, p. 7), kan de Raad dan ook niet in het minst overtuigen. Verzoeker kan in het verzoekschrift overigens bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij slechts "op de vingers werd getikt" door zijn ondervragers. Immers, tijdens zijn tweede gehoor gevraagd hoe hij zijn twee arrestaties heeft ervaren, verklaarde verzoeker dat dit het ergste was wat hij meemaakte in zijn leven, nog erger dan de Syrische oorlog, dat hij tijdens zijn tweede opsluiting veertien dagen lang minstens drie uur per dag in elkaar werd geslagen en dat hij om deze reden al twee jaar in behandeling is (administratief dossier, stuk 7, p. 7). Deze behandeling die verzoeker naar eigen zeggen te beurt viel, valt naar het oordeel van de Raad moeilijk te rijmen met het schijnbaar gemak waarmee hij zijn ondervragers zou hebben kunnen overtuigen om hem te laten gaan.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: "Ook het feit dat u na het maken van het beeldmateriaal, en sterker nog, na beide arrestaties, thuis verbleef ondermijnt mede de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. Aangezien u wist dat het maken en het bezitten van het beeldmateriaal risico's met zich meebracht en u niet van plan was zich terug aan te sluiten bij Hezbollah, diende u er zich toch van te vergewissen dat u, noch het door u verzamelde beeldmateriaal, gevonden zou worden. Bovendien geeft u aan dat u het beeldmateriaal als bewijs wilde laten zien aan de asielinstanties, wat dus een duidelijke indicatie was dat u reeds in maart 2015 de plannen had om te vluchten uit Libanon. U gevraagd om welke reden u dan niet na uw laatste terugkeer uit Syrië vlucht, zegt u "Ik was bezig met spullen te verkopen, ik wou geld sparen want zo'n reis kost wel veel geld." (CGVS 2 p. 7). Ook deze verklaringen ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van het bestaan van deze filmpjes. U was er zich dermate van bewust wat het beeldmateriaal teweeg kon brengen en u had daadwerkelijk de intentie om te vluchten; in dit opzicht betwist het CGVS uw verklaringen dat u zich louter liet tegenhouden door financiële redenen. Bovendien geeft u aan dat u een loon kreeg door uw functie bij Hezbollah en dat u sinds uw huwelijk 1200 dollar per maand ontving (CGVS 2 p.8). Deze verklaring spreekt uw eerdere verklaring tegen dat u zich liet tegenhouden door financiële redenen en dit ondermijnt mede de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien, aangezien u aangaf dat u deze video's als bewijs wilde laten zien aan de asielinstanties, werd u gevraagd deze video's voor te leggen. U zegt dat u deze niet kan tonen, aangezien ze bij de tweede arrestatie in

beslag genomen werden. Het CGVS vindt het op zijn zachtst uitgedrukt toevallig dat u deze video's niet kan laten zien en ook deze vaststelling doet ernstige twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van het bestaan van deze video's. Er zou van u verwacht kunnen worden dat u voorzichtig was met het door u beweerde gevoelige beeldmateriaal dat u had gemaakt. Verder vindt het CGVS het heel eigenaardig, dat een inbeslagname van deze video's zomaar kon gebeuren, hoewel u reeds voor een eerste keer hierover ondervraagd werd en u deze stukken niet op een veilige plaats zou hebben gestockeerd." Verzoekers voeren geen concreet verweer tegen deze pertinente motieven doch betogen slechts, onder verwijzing naar J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status* en UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* dat er geen reden is om aan hun verhaal te twijfelen, zelfs bij afwezigheid van materiële bewijsstukken van de concrete gebeurtenissen, waarmee zij er echter niet in slagen het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.5.2. Verzoekers halen ook een schietincident aan waarbij hun wagen in mei 2015 beschoten werd. Ook aan deze verklaringen kan echter geen geloof worden gehecht. Verzoeker legt immers manifest tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van de schutter. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij werd beschoten door A.A., blijkens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn verantwoordelijke bij Hezbollah, en diens broer (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 7, p. 4). Tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde verzoeker echter in strijd met zijn eerdere verklaringen dat hij werd beschoten door A.S., de broer van K.S. die een verantwoordelijke is van de partij Amal (administratief dossier, stuk 7, p. 8 en stuk 12, p. 8). Het hoeft geen betoog dat dergelijke manifest afwijkende verklaringen de geloofwaardigheid van dit incident volledig onderuit haalt. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verder in het gehoor verklaarde dat hij klacht heeft ingediend naar aanleiding van dit incident en dat hij hierbij drie mensen beschuldigde, namelijk zijn schoonvader, K.S. en A.A. (administratief dossier, stuk 7, p. 8-9). Het tart echter alle verbeelding dat verzoeker A.S., die hij eerder identificeerde als de werkelijke schutter, niet aangaf bij de politie. In het verzoekschrift pogen verzoekers dit vreemde gedrag te vergoelijken, stellende dat verzoeker bij de politie geen bescherming kon zoeken tegen dit prominent lid van een terroristische organisatie. Hun betoog kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker diende immers wél klacht in tegen zijn verantwoordelijke A.A., een prominent lid van Hezbollah, tegen K.S., een regioverantwoordelijke bij Amal en tegen zijn schoonvader, over wie hij verklaarde dat ook hij een belangrijke positie binnen Amal bekleedde (administratief dossier, stuk 12, p. 4, p. 6-8). Hij verklaarde in dit verband ook *"Natuurlijk heb ik belangrijke namen vermeld tijdens PV. Gelukkig was de officier christen. Weet je wat je aan het doen bent? Weet je hoe belangrijk positie mensen is. Normaal gezien wordt dossier met zulke namen meteen geblokkeerd. Toch laten doorgaan, want ik heb drie namen vermeld."* (administratief dossier, stuk 12, p. 8). Dat verzoeker aldus wél klacht durfde indienen tegen hooggeplaatsten binnen Hezbollah en Amal doch hij hierbij niet de naam van de werkelijke schutter zou hebben durven noemen houdt dan ook totaal geen steek.

2.5.3. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog het volgende wordt geoordeeld: *"U brengt uw schoonvader eveneens aan, als mogelijke persoon die achter dit schietincident kan zitten en dit omdat u de partij wou verlaten én omdat uw echtgenote haar hoofddoek had afgelegd (CGVS 2 p. 8). Wat betreft de door u beweerde problematiek met Hezbollah dient opgemerkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht en het dus bijgevolg niet geloofwaardig is dat u omwille hiervan met uw schoonvader problemen zou krijgen. Gezien deze vaststelling dient ook de door u en uw echtgenote geschetste problematiek met uw schoonvader/haar vader omwille van de hoofddoek van uw echtgenote kritisch te worden bekeken. Zo stelt uw vrouw, die hierover bevestigd werd, dat in januari 2015 haar vader te weten kwam, ze weet niet hoe, dat zij haar hoofddoek niet meer droeg (CGVS 2 vrouw p. 5). Hierna werd ze door haar vader opgebeld op haar gsm. Hij was kwaad en hij dreigde ermee haar in brand te steken (CGVS 2 vrouw p. 5). Uw vrouw geeft aan dat de relatie met haar vader sowieso niet goed was, daar hij streng religieus was, thuis iedereen zijn wil oplegde en gewelddadig was (CGVS 1 vrouw p.3, 4, CGVS 2 vrouw p.5). Ze is er echter niet in geslaagd haar actuele vrees te concretiseren, hoewel haar hiertoe meermaals de kans geboden is. Zo schetst ze, en zoals reeds aangestipt, het autoritair karakter van haar vader in haar jeugd, alsook ten opzichte van haar moeder en zus (CGVS 1 vrouw p.3, 4, CGVS 2 vrouw p.5,6). Haar gevraagd hoe haar relatie met haar vader was toen ze gehuwd was zegt ze: "Ik vond het beter om hem minder te zien, ik woonde niet meer thuis, ik probeerde hem te vermijden." Ook u geeft aan dat de relatie met uw schoonvader tot een einde was gekomen (CGVS 2 p. 8). Hieruit blijkt dat jullie geen direct contact meer met hem hadden en uw echtgenote toch heel wat meer onafhankelijk was, getuige hiervan ook haar bewering dat ze haar kappersopleiding, waar haar vader tegen gekant was, kon afmaken (CGVS 2 vrouw p. 5). Verder verklaart uw echtgenote dat haar vader na*

de bedreiging in januari 2015 geen toenadering meer gezocht heeft tot haar zelf en u "We spraken niet meer met elkaar." (CGVS 2 vrouw p.6). Het feit dat er één enkele bedreiging, nota bene per GSM, plaatsvond is dan ook niet ernstig genoeg om te spreken van een vrees in de zin van de Conventie, temeer, en zoals reeds aangestipt, uw schoonvader geen toenadering meer zocht tot jullie. Immers, er kan toch van worden uitgegaan dat, moest hij jullie omwille hiervan daadwerkelijk willen viseren en schade willen toebrengen, dit voor hem, gezien hij wist waar jullie woonden en hij over de nodige connecties beschikte, geen probleem kan zijn geweest.

Verder geeft u aan dat er zich geen andere feiten hebben voorgedaan (CGVS 2 p.8), u verklaart bovendien dat u na het incident op hetzelfde adres verbleef waar u gewoonlijk verbleef (CGVS 2 p.9). Het feit dat u en uw echtgenote dus na het schietincident dat plaatsvond in mei 2015 nog drie maanden verblijven op hetzelfde adres tot jullie vertrek in augustus 2015 ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vrees, zowel ten opzichte van de problemen die u schetst met de partij, als de problemen die u schetst met uw schoonvader. Indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw beweringen is het niet geloofwaardig dat ze jullie zomaar drie maanden rustig zouden laten leven thuis. Uw bewering "Ik besepte toen dat mijn naam (april 2015) op de lijst staat van de mensen die moeten sterven." (CGVS 2 p. 8) wordt dan ook, gezien bovenstaande observaties, niet geloofwaardig geacht." Deze motieven, die bijdragen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers geschetste vrees, blijven aldus onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.4. Tot slot blijkt uit verzoeker zijn verklaringen dat hij het overlijden van zijn vader op 22 april 2017 tevens in verband brengt met zijn beweerde problemen met Hezbollah. Zoals blijkt uit het voorgaande kan aan deze problemen evenwel niet het miste geloof worden gehecht. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoren dat het slechts om vermoedens en eigen interpretaties gaat waar hij de dood van zijn vader linkt aan zijn problemen (administratief dossier, stuk 12, p. 4 en stuk 7, p. 8-9).

2.5.5. De door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van hun asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De documenten ter staving van de lessen die verzoeker in België heeft gevolgd en ter staving van zijn studieperiode in Londen zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van verzoekers hun asielrelaas.

Het huwelijkscontract en de huwelijksakte worden niet in vraag gesteld. Verzoekers leggen ook foto's neer van hun huwelijk, waarmee zij willen aantonen dat bij de huwelijksfoto's verzoekster geen hoofddoek meer droeg. Evenwel, gezien bovenstaande observaties, werd de vrees die verzoekers naar aanleiding van dit feit beweren te hebben niet aannemelijk geacht.

De foto waarop de zus van verzoekster te zien is geketend aan handen en voeten, waarmee verzoekers wensen aan te tonen dat verzoekster, toen ze nog onder het dak van haar vader leefde, tevens in deze positie zat, wordt door de commissaris-generaal correct beoordeeld als volgt: *"Dient echter te worden opgemerkt dat er geen duidelijkheid bestaat omtrent de opzet van deze foto en hebben jullie je vrees ten opzichte van haar vader/uw schoonvader, omwille van bovenstaande observaties, niet aannemelijk kunnen maken. Bijgevolg wordt deze foto niet in aanmerking genomen."* De foto's waaruit moet blijken dat verzoeksters zus en broer door de vader werden geslagen vermogen evenmin afbreuk te doen aan het besluit dat verzoekster er niet in geslaagd is een actuele vrees ten opzichte van haar vader te concretiseren.

Verzoekers leggen verder foto's neer waarmee zijn de relatie tussen verzoeksters vader en K.S. willen aantonen, alsook diens relatie met N.B.. De relatie tussen hen hoeft niet betwist te worden, maar gezien bovenstaande observaties hebben verzoekers de vrees die zij stellen te koesteren ten overstaan van hen niet aannemelijk kunnen maken.

Het artikel waaruit blijkt dat vrouwen niet aan een marathon mochten deelnemen betreft een algemeen artikel, op basis waarvan in hoofde van verzoekers bezwaarlijk kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke gepronde vrees voor vervolging.

De foto's waarop verzoeker te zien is met Bill Clinton worden in de bestreden beslissingen correct beoordeeld als volgt: *"U wenst hiermee aan te tonen dat u hierdoor problemen had met de partij. U meermaals de kans geboden over uw problemen (CGVS 1 p. 8,9 en CGVS 2 p. 8) te vertellen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, worden deze door u beweerde problemen naar aanleiding*

van dit specifieke gegeven niet aangehaald. Indien deze problemen een dermate ernstig karakter zouden hebben, zou er van u verwacht worden deze spontaan te vertellen. De ernst van deze beweerde problemen wordt mede ondermijnt door het gegeven dat u in 2013 opgeroepen werd door de partij om te gaan vechten in Syrië, wat u bijgevolg dan ook gedaan heeft. Bovendien dient nog aangestipt dat u pas in augustus 2015 het land hebt verlaten wat andermaal het ernstig karakter van de problemen die u beweert gekend te hebben op basis van deze foto's ondermijnt."

Uit de foto's waarmee verzoeker wil aantonen dat hij aan het front in Syrië heeft gestreden kan op geen enkele wijze worden afgeleid waar verzoeker gepositioneerd was of wat het doel was van deze foto's, laat staan dat deze foto's kunnen aantonen dat verzoeker problemen zou hebben gekend met Hezbollah omdat hij niet langer wilde deelnemen aan de gewapende strijd in Syrië.

Het feit dat verzoeker zijn vader is overleden wordt op zich niet betwist. Verzoeker is er evenwel niet in geslaagd te overtuigen dat het overlijden van zijn vader enig verband houdt met de door hem beweerde problemen. De documenten en foto's in verband met het overlijden van verzoekers vaders buigen deze appreciatie niet om.

Het proces-verbaal van de politie kan niet opwegen tegen hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoekers aangehaalde schietincident. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Het afsprakenblad met daarop een afspraak voor consultatie bij de psychiater op 26 april 2017, is louter een 'afsprakenblad', niets meer en niets minder.

De informatie op de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde usb-stick kan niet worden geraadpleegd. Indien geprobeerd wordt om de usb-stick te lezen, wordt volgende foutmelding weergegeven: *"Locatie is niet beschikbaar. F:\ is niet toegankelijk. Het volume bevat geen herkenbaar bestandssysteem. Controleer of alle vereiste bestandssysteemstuurprogramma's zijn geladen en of het volume niet is beschadigd. De schijf in station F: moet worden geformatteerd voordat u deze kunt gebruiken."*

2.5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 2 juni 2017) dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en

soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een bembom in het stadsdeel Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortiraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verward te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers in het verzoekschrift wijzen op de onstabiele veiligheidssituatie in de grensregio met Syrië, dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat het geweld in Libanon zich anno 2016-2017 concentreert in de grensregio met Syrië en dan voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbak). Verzoekers kunnen echter bezwaarlijk ernstig volhouden dat hun thuisstad hier deel van uitmaakt daar uit hun verklaringen blijkt dat zij woonachtig waren in Beiroet. Met een verwijzing naar een zware aanslag op een zuidelijke buitenwijk van Beiroet op 12 november 2015 en naar acht zelfmoordaanslagen in de overwegend christelijke stad al-Qaa in het noordoosten van de Beka op 27 juni 2016, met het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en de argumentatie dat de situatie nog steeds bijzonder gevaarlijk is, dat bij recente aanslagen ook openbare plaatsen werden gevisereerd en dat er bij de aanslagen in Libanon regelmatig talrijke burgerslachtoffers vallen, brengen verzoekers voorts geen afdoende concrete objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, dient erop gewezen dat de rechtspraak in kwestie een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid betrof waar de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. In het aangehaalde arrest werd geoordeeld dat het besluit dat er in de provincie van de verzoekende partij geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict niet wordt geschraagd door de landeninformatie van Cedoca, waarop de Commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en die in lijn is met informatie van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen van de VN. *In casu* dient na lezing van het administratief dossier evenwel te worden vastgesteld dat de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen steun vinden in het administratief dossier, dat de informatie vervat in het administratief dossier door verzoekers niet met andersluidende informatie wordt ontkracht en dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie op goede gronden kon oordelen dat er in verzoekers hun land en regio van herkomst actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS